

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Lenky Bahýľové v právní věci žalobce: **K. K.**, zastoupený JUDr. Vladimírem Kubátem, advokátem se sídlem Radlická 1031/42, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2019, č. j. PK-DSH/2995/19, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 10. 2019, č. j. 17 A 160/2019 – 57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl v řízení před správními orgány shledán vinným přestupky podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 ve spojení s § 18 odst. 4, podle § 125c odst. 1 písm. b) ve spojení s § 5 odst. 2 písm. b) a podle § 125c odst. 1 písm. d) ve spojení s § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu).

[2] Těchto přestupků se měl dopustit stručně řečeno tím, že dne 8. 5. 2018 v obci Nalžovské Hory ve směru na obec Horažďovice řídil osobní vozidlo tovární značky Mercedes Benz tmavé barvy, přičemž překročil nejvyšší povolenou rychlost 50 km/h nejméně o 24 km/h. Při silniční kontrole se podrobil orientační dechové zkoušce s pozitivním výsledkem, ve zdravotnickém zařízení však přes výzvu policisty odmítl odběr

krve. Poskytl vzorek moči, z něhož vyplynulo, že vozidlo řídil pod vlivem alkoholu v minimálním zjištěném množství 0,64 g/kg.

[3] Za uvedené přestupky Městský úřad Horažďovice uložil žalobci pokutu ve výši 35 000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců.

[4] Žalovaný k odvolání stěžovatele rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

[5] Stěžovatel se obrátil na krajský soud, který ale došel k závěru, že k vadám řízení nedošlo a rozhodnutí žalovaného není nezákonné.

II. Kasační stížnost žalobce

[6] Žalobce (dále „stěžovatel“) proti rozsudku krajského soudu podal včasnou kasační stížnost, kterou napadl rozsudek krajského soudu v celém jeho rozsahu z níže uvedených důvodů.

[7] Krajský soud v Plzni se nevypořádal se všemi námitkami a argumentací obsaženou ve správní žalobě. Nedostatečně provedl, či vůbec neprovedl stěžovatelem navržené důkazy, např. připojení správního spisu ze správního řízení o odebrání řidičského průkazu stěžovateli, a zcela opomenul prohlášení stěžovatele, které jeho zástupce předložil při jednání dne 11. 10. 2019.

[8] Postup správních orgánů stěžovatele podle jeho přesvědčení zkrátil na jeho ústavně garantovaném právu účastnit se úkonů správního řízení, které se ho bezprostředně týkají.

[9] Podle stěžovatele nebylo prokázáno, že byl ovlivněn alkoholem natolik, že by byl ve stavu vylučujícím způsobilost k bezpečnému řízení motorového vozidla v silničním provozu.

[10] V průběhu celého správního řízení před správním orgánem, ale ani v řízení před soudem nebylo zjištěno, kdo konkrétně a jakým způsobem stěžovatele vyzval k odběru krve a jak ho poučil o následcích neuposlechnutí této výzvy.

[11] Podle stěžovatele měl soud vyhotovený písemný rozsudek ve věci již před vlastním jednáním. To považuje za rozporné se základními zásadami správního soudnictví a s právem na spravedlivý proces.

III. Vyjádření žalovaného a sdělení krajského soudu

[12] Žalovaný uvedl, že související spis z řízení ve věci odebrání řidičského průkazu měl v přestupkovém řízení k dispozici, avšak stěžovatel z něho nepožadoval provést žádný konkrétní důkaz (nad rámec požadavku „spis připojit k důkazům“), a to ani na jednání ve správním řízení, kde k tomu měl příležitost.

[13] Údajně opomenuté prohlášení stěžovatele nebylo podle žalovaného možno opomenout, protože je jen popisem jeho skutkové verze.

pokračování

[14] V zásadě správné je podle sdělení krajského soudu tvrzení stěžovatele, že rozsudek (jeho koncept) byl vyhotoven před jednáním – z jednání totiž nevyplynulo nic, co by nebylo zřejmé již z přípravy na ně.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Stěžovatel namítal, že se krajský soud nevypořádal se všemi námitkami a argumentací obsaženou ve správní žalobě. Tak to ale není. Krajský soud se s námitkami stěžovatele v potřebné míře vypořádal v odůvodnění rozsudku.

[16] Dále žalobce namítal, že jím navržené důkazy nebyly dostatečně či vůbec krajským soudem provedeny. Zmiňuje připojení správního spisu ze správního řízení o odebrání jeho řidičského průkazu a opomenutí jeho provedení jako důkaz. Uvedený spis byl k přestupkovému spisu připojen, tj. byl při jednání krajského soudu k dispozici, avšak stěžovatel z něho nepožadoval provést žádný konkrétní důkaz. Stěžovatelovo prohlášení předložené při jednání soudu konaném dne 11. 10. 2019 bylo krajským soudem vzato v úvahu zcela v souladu se svým obsahem, a sice jako stěžovatelův popis, jak se rozhodné skutečnosti odehrály, z jeho pohledu, tj. z pohledu osoby obviněné z přestupku, jež následně jako žalobce proti rozhodnutí ve věci přestupku brojila. Toto prohlášení není tedy ničím více ani ničím méně než vyjádřením účastníka správního řízení před správním soudem. Je třeba k němu přihlídnout v té míře, v jaké do řízení vnáší právní či skutkové námitky vůči závěrům správního orgánu či návrhy důkazů, které by mohly být pro posouzení věci významné. Takto také krajský soud s prohlášením zacházel.

[17] Stěžovatelův zástupce byl navíc na jednání konaném u krajského soudu dne 11. 10. 2019 tázan soudem na návrhy na provedení dokazování a odpověděl, že dokazování nežádá. Nejvyšší správní soud toliko doplňuje, že správní spisy (a tedy i listiny tvořící obsah správních spisů) jsou připojeny ke spisu krajského soudu a soud z nich vychází jako z podkladu pro své rozhodnutí, aniž by bylo třeba každou jednotlivou listinu ze správních spisů číst před soudem jako důkaz (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2015, č. j. 7 As 238/2015 – 31, a v něm zmíněná prejudikatura).

[18] Stěžovatel též namítal, že neakceptováním jeho omluvy byl zkrácen na svých ústavně garantovaných právech a že vzhledem k jeho zdravotnímu stavu mělo dojít k delegaci místní příslušnosti k vyřízení věci do místa jeho trvalého pobytu. Ohledně nepřijetí jeho omluvy byl předem upozorněn městským úřadem, že omluva bude přijata, pouze pokud bude uplatněna včas a řádně doložena tak, aby si správní orgán mohl ověřit její pravdivost. Zároveň byl upozorněn, že je-li předkládána lékařská zpráva, je nutné, aby z ní vyplývala konkrétní diagnóza či jiná objektivní skutečnost znemožňující osobní účast na ústním jednání; prostý doklad o pracovní neschopnosti nepostačuje (z důvodu lékařského tajemství nemá správní orgán možnost ověřit si diagnózu apod. u lékaře). Tomuto postupu správního orgánu nelze nic vytýkat. Účastníku řízení má být umožněno omluvit se z jednání a v důsledku toho konat jednání v jiném termínu později, ale pouze tehdy, osvědčí-li účastník dostatečně vážné a neodkladné důvody pro omluvu. Takové důvody musí být natolik konkrétní a musí být natolik jednoznačně doloženy,

aby si správní orgán mohl učinit dostatečně spolehlivý úsudek o jejich vážnosti a neodkladnosti.

[19] Žalobcová žádost o změnu termínu jednání (nařízeného správním orgánem dne 7. 11. 2018 na 12. 12. 2018; předvolání stěžovatel převzal 16. 11. 2018) byla správnímu orgánu doručena 10. 12. 2018 a příloha (kopie rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti se záznamem o kontrole dne 30. 11. 2018 a plánované kontrole dne 31. 12. 2018), na kterou se žalobce v žádosti odkazoval, byla doručena 11. 12. 2018. Zamítnutí změny termínu bylo tedy v souladu se zákonem, neboť žalobce se omluvil pozdě a důležitý důvod nedoložil v souladu se zákonným a srozumitelným poučením v předvolání k jednání. Argumentaci stěžovatele, že správnímu orgánu prvního stupně mělo být zřejmé, jaká je povaha zdravotních obtíží, jimž stěžovatel trpěl a jež mu údajně znemožňovaly dojet k tomuto orgánu na ústní jednání, nelze přisvědčit. S odstupem řady dnů před dnem konání jednání byl vyrozuměn o tom, jakým způsobem a jak konkrétně má případné zdravotní důvody omluvy z jednání doložit, avšak neučinil tak. Netvrdil tehdy (avšak ani v kasační stížnosti), že by mu ve včasné a konkrétní omluvě cokoli bránilo. S těmito otázkami se pak dostatečně vypořádal jak žalovaný (str. 8 až 9 jeho rozhodnutí), tak krajský soud (bod 7 jeho rozsudku). Jediné konkrétnější tvrzení o povaze svých zdravotních obtíží uvedl v žádosti z 10. 7. 2018 o delegaci přestupkového řízení do místa bydliště; zmínil diabetes II. typu a chronické onemocnění zad, proto podle doporučení jeho ošetřujícího lékaře údajně „není vhodné, aby často a dlouho řídil motorová vozidla“. Toto ve své podstatě zopakoval v omluvě ze dne 4. 9. 2018 z ústního jednání nařízeného na 10. 9. 2018. V ní uvedl, že má ortopedické obtíže a nemůže „absolvovat v současné době delší cestu automobilem“. Své tvrzení doložil potvrzeními o ortopedické diagnóze a popisem léčby a diagnostických úkonů od MUDr. R. Š. ze dnů 4. 9. 2018 a 7. 9. 2018. Z těchto potvrzení přímo neplyne, že by stěžovatel nemohl absolvovat cestu z bydliště (Praha) do Horažďovic. Omluva z jednání, jež se mělo konat 12. 12. 2018, neobsahovala žádné další detailnější informace o zdravotním stavu stěžovatele.

[20] Posouzení návrhu na delegaci místní příslušnosti, které se stěžovatel domáhal, závisí na úvaze správního orgánu zohledňující všechny rozhodné okolnosti, často protichůdně působící. Správní orgán prvního stupně s ohledem na potřebu vyslechnout tři svědky pobývající v územním obvodu tohoto správního orgánu usoudil, že vyhovění stěžovatelově žádosti by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení. Této jeho úvaze nelze nic vytknout. Zdravotní důvody, které stěžovatel uváděl, se nejevily dle toho, co správní orgán v dané době měl od stěžovatele k dispozici, jako natolik vážné, aby delegaci odůvodnily.

[21] Dále stěžovatel namítal, že žalovaný neodstranil a nijak se nevyjádřil k rozporu mezi znaleckým posudkem MUDr. Ludka Pittera, v němž znalec uvedl, že není možné prokázat, zda byl žalobce ovlivněn alkoholem natolik, že by byl ve stavu vylučujícím způsobilost k bezpečnému řízení motorového vozidla v silničním provozu, a závěrem žalovaného, že byl pod vlivem alkoholu a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010 – 78, č. 2168/2011 Sb. NSS, o tzv. „nulové toleranci“ alkoholu) však skutková podstata tohoto přestupku je naplněna přítomností obsahu alkoholu v krvi řidiče. Nezávisí na tom, jak konkrétně alkohol

pokračování

ovlivňuje jeho schopnost ovládat motorové vozidlo. Žalovaný tedy neměl žádný důvod brát tuto část znaleckého posudku v potaz.

[22] Podle stěžovatele nebylo dostatečně prokázáno, kdo konkrétně a jakým způsobem jej vyzval k odběru krve a jak ho poučil o následcích neuposlechnutí této výzvy. Stěžovatel také zpochybnil věrohodnost výpovědí L. B., P. K. a J. Z. Výpovědi všech tří policistů se ale shodují v tom, co se podle nich stalo. L. B. uvedla, že poté co dechová zkouška vyšla pozitivní, byl stěžovatel jedním z jejích kolegů vyzván, aby se podrobil lékařskému vyšetření. Stěžovatel s nimi odjel do klatovské nemocnice, kde byl vyzván k odběru krve, což odmítl, a to i poté, co byl poučen o následcích neuposlechnutí této výzvy jedním z jejích kolegů. J. Z. vypověděl, že poté, co dechová zkouška vyšla pozitivní, vyzval stěžovatele, aby se podrobil lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve. Stěžovatel souhlasil a odjel s nimi do klatovské nemocnice. Tam ho J. Z. vyzval k odběru krve, ale to žalobce odmítl, a to i poté co, ho poučil o následcích neuposlechnutí této výzvy. P. K. vypověděl, že po pozitivním výsledku dechové zkoušky byl stěžovatel vyzván J. Z., aby se podrobil lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve. Stěžovatel s nimi odjel do klatovské nemocnice. Tam byl J. Z. vyzván k odběru krve, což odmítl i poté, co ho J. Z. poučil o následcích neuposlechnutí této výzvy. Stěžovatel dále namítal, že písemné odpovědi MUDr. J. A. jsou v rozporu s výpověďmi policistů a že měla být předvolána. MUDr. A. ale uvedla pouze, že ze zápisu ví, že žalobce odmítl odběr krve, že jméno policisty, který byl přítomen odběru biologického materiálu, je zapsáno v dokumentu a že odebírají biologický materiál, o který si Policie ČR požádá. Na zbytek otázek (včetně otázky, kdo vyzýval žalobce k odběru biologického materiálu a jakého konkrétně) odpověděla, že si nevzpomíná. Tím však nijak nerozporuje výpovědi policistů. Vzhledem k tomu a také k faktu, že si ohledně tohoto lékařského vyšetření téměř nic nepamatuje, nebyl důvod ji předvolávat. Není tedy důvod zpochybňovat výpovědi policistů, že žalobce byl vyzván k odběru krve, poučen o následcích neuposlechnutí této výzvy a i přes to odběr krve odmítnul. Ostatně celý skutkový děj vykazuje zcela logický a obvyklý průběh v situacích tohoto typu a není na něm patrné nic, co by dávalo důvod k pochybnosti o věrohodnosti výpovědi policistů. Výpovědi policistů nejen že navzájem korespondují (to by samo o sobě nemuselo stačit), ale jsou v souladu i s dalšími informacemi (od MUDr. A.) i s chováním samotného stěžovatele, o němž není pochyb (byl zastaven policisty při řízení motorového vozidla, podrobil se orientační dechové zkoušce s pozitivním výsledkem, následně jel s policisty do klatovské nemocnice, kde se podrobil odběru moči, v níž byl zjištěn alkohol).

[23] Argumentace krajského soudu tím, že stěžovateli musely být postupy při odběru krve za účelem zjištění přítomnosti alkoholu v ní známy z jeho předchozích přestupkových incidentů, je opřena o obsah správního spisu (viz výpis z evidenční karty řidiče na č. l. 22 zezadu správního spisu správního orgánu prvního stupně). Trestní bezúhonnost stěžovatele i absence záznamu v jeho evidenci přestupků totiž nic nemění na tom, že podle evidenční karty řidiče se zhruba dva roky před datem spáchání nynějších přestupků odmítl podrobit v Praze vyšetření na ovlivnění alkoholem, za což byl přestupkově postižen zákazem řízení motorových vozidel a pokutou.

[24] Co se týče námitky, že rozsudek krajského soudu byl v podstatné míře vyhotoven již před začátkem jednání, na tom nelze spatřovat žádnou vadu v postupu krajského soudu.

Jde pouze o signál, že příslušný samosoudce měl věc řádně nastudovánu a dospěl při předběžném studiu věci k závěru, že rozhodné skutečnosti byly správními orgány řádně zjištěny a posouzeny, a že tedy žaloba nejspíše není důvodná. Tento předběžný závěr si samosoudce při jednání podle svého přesvědčení patrně stvrdil, a zřejmě i proto vyhlásil rozsudek bez přerušení jednání. Na tomto postupu nelze spatřit nic *a priori* vadného.

V. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[25] Nedůvodnou kasační stížnost Nejvyšší správní soud zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[26] O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšný; žalovaný procesně úspěšný byl, avšak žádné náklady nad rámec běžné činnosti mu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu